

Folketirken vare Præster, som ikke vare værdige til at være det; og det vilde være en Fornærmelse imod det paagjældende Ministerium; thi det vilde forudsætte, at den paagjældende Minister vilde taale Præster, der ikke vare værdige til at være det. Altsaa siger jeg i saa Tilfælde, at de ønsker en Præst beklædet til deres Valgmenighedspræst, er de fuldt berettiget til at gaa ud fra, at han kan de ogsaa faae stadfæstet, og det vilde være en Fornærmelse i Grunden mod alle Parter at tvivle derom. Men hvad er det nu, der er flet i det foreliggende Tilfælde? Disse Familier derovre i Aagaard, der saavidt jeg veed, hører til Starup og Nebel Sogne — jeg er forøvrigt ubekjendt med de paagjældende Præster og de paagjældende Familier — henvender sig til Pastor Brücker, og spørger, om han vil være deres Valgmenighedspræst. Dertil svarer han, at det har han ikke Noget imod, og da han er Præst i Folketirken, strider de strax til at bygge Kirken, Præstegaard o. s. v. Disse Familier opfylder altsaa for deres Bedkommende fuldt ud de Betingelser, Valgmenighedsloven stiller til dem: De bygger, de henvender sig til en Mand, der er Præst i Folketirken, og som har fungeret som Præst i Folketirken lige indtil den Dag, da de indsendte Ansøgningen om at hans Valg maatte blive godkjendt, som aldrig nogenstinde har faaet en Tilrettevisning af de kirkelige Autoriteter — han opfylder altsaa alle de Betingelser, som Valgmenighedsloven stiller — de indsendte saa Ansøgningen om at faae Valget stadfæstet, og saa blev den negtet. Det forekommer mig — det er vel ikke for meget at sige — lidt hensynsløst, for det Første lige over for den paagjældende Præst. Pastor Brücker er en Mand, der er vel be- kjendt i store kirkelige Kredse her i Danmark, en Mand som aldeles utvivlsomt har den kristne Menigheds Tro, og en Mand, paa hvis gode Navn og Rygte aldrig nogen- stinde Nogen har vovet at sætte en Flet. Det forekommer mig, siger jeg, lidt hensyns- løst, at man saaledes uden videre, uden nogetsomhelst Varsel stiger til denne Mand: Du er ikke værdig til at være Præst i den danske Folketirke. Jeg indrømmer imidlertid selvølgelig, at en Kirkeminister har juridisk Ret til at være hensynsløs lige overfor sin Præst, det kan der ikke være Tvivl om. En Minister behøver ikke at vise sin Præst saa meget Hensyn som en af sine private Tjenere, thi naar en Minister opstiger en af sine private Tjenere, skal det være med et vist Varsel, men en Minister har juridisk Ret til at opsigte en af sine Embedsmænd — i det Mindste en Kirkeminister, og jeg an-

tager, at det samme er Tilfældet med de andre — uden nogetsomhelst Varsel, det opholder jeg mig ikke over, det er paa en Maaade fuldstændig juridisk berettiget. Men dernæst forekommer det mig ogsaa noget hensynsløst lige overfor alle disse Familier. Disse Bønder i Rolding Egnen ere temmelig velkjendte over hele Landet som nogle af de dygtigste, nogle af de mest udviklede og oplyste af Landbostanden, vi har i Danmark, og den religiøse Opvæxt paa Rolding Egnen er af gammel Dato. Nu forekommer det mig, at det er noget hensynsløst at sige til disse fuldstændig høderlige Familier, om hvis kristne Tro og religiøse Liv, der ikke kan være den allerfjerneste Tvivl. Den Præst S har valgt Eder, han duer ikke, han er flet ikke værdig til at være Præst i Folketirken. Selvølgelig har en Minister Ret ogsaa til dette, det kan godt være, at en Minister ogsaa i dette Tilfælde har Ret til at være hensynsløs, men det er ikke ridderligt, og vor nuværende Kirkeminister har jo forøvrigt Ord for at være en ridderlig Mand, og det tror jeg, det tvivler jeg ikke om. Men vi har maaste her et Exem- pel paa, hvordan der er nogen Sandhed i det, som vise Filosofer paastaar, at de menneskelige Dyder og de menneskelige Feil grænde meget nær op til hverandre. Ridderlighed, Djærvhed, Raffhed til at kunne gribe ind med Kraft i Begivenhedernes Gang og tage Initiativet, det er alt- sammen menneskelige Dyder, og selvølgelig ogsaa ministerielle Dyder, men hvis man faar en lille Smule for Meget af disse Dyder, slaar det over og bliver til Feil, og jeg er ikke ganske sikker paa, om ikke den nuværende Minister har faaet lidt for Meget af disse Dyder. Men hvad vil Følgen blive af denne Negtelse, som Ministeren har givet paa denne Ansøgning om Stadfæstelse? Jeg kan ikke se Andet, end at Følgen vil blive den, at i Fremtiden vil det blive en meget betænkkelig Sag for Folk at begynde paa at oprette Valgmenigheder. (Bust: Det er maaste ogsaa Meningen.) Der er et æret Med- lem, som siger, at det maaste ogsaa er Me- ningen. Det er aldrig nogenstinde faldet mig ind, at det kunde være Meningen; det turde jeg ikke forudsætte, at Ministeren vil fort- sætte videre paa den Bane, han her har be- gyndt. Men altsaa Følgen vil meget let blive — jeg sigter som sagt ikke den høit- ærede Minister, for at han stiler derefter — at man gjør Valgmenighedsloven betydnings- løs; det kan blive det praktiske Resultat deraf. Sagen er nemlig den, at, naar en Minister, ikke alene den nuværende, men en hvilken- somhelst Minister kan nægte at stadfæste